

55. Dík.

„Díky! Tisíceré díky!“ Tato slova každý člověk jistě již mnohokrát slyšel. Bývají pronášena v tak různém zabarvení, že není možno zařadit je jen tak beze všeho do určitého druhu, jak je to vlastně *smyslem* slov podmíněno.

Právě zde však přichází v úvahu *smysl slov* teprve na druhém a třetím místě. Je to mnohem více *zvuk* nebo *zabarvení*, které propůjčuje těmto slovům hodnotu nebo ukazuje jejich bezcennost.

V mnoha případech, ba skoro nejčastěji, jsou jen výrazem povrchního zvyku v každodenních formách společenské zdvořilosti. Je to pak zrovna tak, jako kdyby vůbec nebyla říkána. Zůstanou jen prázdným mluvením. Ti, jimž tato prázdná slova platí, mohou je považovati spíše za urážku než za projev uznání. Jen někdy, ale velmi zřídka, je možno zaslechnouti v nich záchvěvy, svědčící o citu duše.

Abyste poznali, *jak* člověk, říkající tato slova, to míní, nepotřebujete příliš jemného sluchu. Není vždycky ve slovech něco dobrého; neboť záchvěvy duší jsou i při stejných slovech velmi různé.

Může se v nich jeviti nespokojenost nebo zklamání, ano i dokonce závist a nenávisť, prolhanost a mnohé zlé chtění. Tato krásná slova opravdových díků bývají tak často všemi způsoby zneužívána, aby jimi bylo starostlivě zakryto něco jiného, nejsou-li zcela prázdná a říkána jen proto, aby se učinilo zadost způsobům a mravům, nebo zvyku.

Všeobecně jsou tato slova výrazem takových navyklých příjemců, kteří je mají stále v ústech, pro všechno připravena, aniž by při tom mysleli. Podobně jako často se vyskytující drmolání nekonečných řetězů různých modlitebních formulek, které často slýcháme a které jsou svým cituprázdným odříkáváním jen urážkou svatosti a velikosti Boží!

Na této neplodné půdě nápadně září ve stvoření jako nádherné květy ty případy, v nichž se používají slova v *tom* smyslu, jaký mají vyjadřovat. Pak zachvívá se duše zněním slov a zformovaná slova zůstávají skutečným výrazem čistého chvění duše, tak, jak tomu má býti vždy, když člověk formuje slova!

Promyslíte-li to správně, musí být všechno mluvení bez citu buď jen prázdným žvaněním, jímž člověk promarní čas, který by měl jinak hodnotiti, nebo může obsahovati falešné chtění. To tenkrát, když slova spolubližního předstírají něco, čeho mluvící necítí. Nikdy z toho nevznikne nic zdravého a schopného výstavby. Zákony stvoření to nedovolí.

Není to jiné, i když je to velmi smutné a když to zřetelně ukazuje bahno, které lidé v úrovni jemné hrubohmotnosti hromadí svým hojným žvaněním. Tato úroveň působí zpětně na pozemské bytí a každá pozemská duše musí jí proputovati dříve, než smí vstoupiti do lehčí úrovně.

Nikdy nezapomínejte, že každé vaše slovo dá vzniknouti formě. Tato forma ukazuje zřetelně rozpor vašeho cítění se slovy, lhostejno, zdali to chcete nebo ne. Nemůžete na tom ničeho změnit. Myslete na to vždy, když mluvíte. I když jsou to k vašemu štěstí jen lehčí útvary, jež rychle zase zmizí, přece trvá pro vás nebezpečí stále. Tyto útvary mohou být někým i zcela cizím náhle posíleny a zhuštěny stejným druhem, takže dají vzniknouti působení, které se vám pak musí stát kletbou.

Snažte se proto z tohoto důvodu dosáhnouti toho, abyste mluvili jen to, čím se zachvívá vaše duše.

Domníváte se, že to na zemi není vůbec možné, protože byste v poměru k dnešním zvyklostem mohli příliš málo mluvit. Hrozíte se, že by se život stal tím jednotvárný a nudný, jmenovitě v hodinách družnosti. Jistě je mnoho lidí, kteří takto myslí a bojí se toho.

A přece, až člověk dojde tak daleko ve svém myšlení, teprve pak uvidí, jak mnoho z jeho pozemského času muselo dosud zůstat prázdným, bez ceny a tím beze smyslu. Nebude pak oplakávati takovou jalovost mnohých hodin, ale bude se v budoucnu *před* ní strachovati.

Člověk, který se musí snažit vyplniti svůj čas prázdnými slovy, jen aby se mohl se svými spolulidmi společensky stýkati, je prázdný jako jeho okolí. Sobě samému si to však nepřizná. Bude se utěšovati tím, že přece nemůže stále mluvit vážně, aby se tím stal nudným, zkrátka, že to záleží jen na těch ostatních, nemluví-li on jen o tom, co jím samotným snad ještě hýbá.

Ale tím klame jen sám sebe. Neboť jsou-li spolubližní skutečně takoví, jak se domnívá, pak je to důkaz, že on sám nemůže poskytnout nic jiného, protože přitažlivost stejnorodosti tvoří okolí, s nímž se stýká. Nebo jejich okolí ho ve stejnorodosti přitáhlo. V obou případech je to jedno a totéž. Lidové přísloví má pravdu. Jest správné, když tvrdí: „Řekni mi, s kým obcuješ, a já ti povím, jaký jsi!“

Prázdní lidé, kteří se nesnaží o opravdové naplnění svého života, budou vždy prchat před lidmi, kteří nosí v sobě hodnoty ducha.

Hodnoty ducha nemůže nikdo skrývati, neboť duch, dokud není v lidech zasypán, žene je zcela přirozeně k činnosti podle zákona pohybu ve stvoření. Je-li skutečně ještě živý, tlačí se nezadržitelně ven a takový člověk najde zase lidi, jimž k vyrovnání může svým působením ducha něco dát, aby opět od nich něco přijal, ať je to již jen nový popud a nebo vážně míněné otázky.

Je zcela vyloučeno, aby se při tom dostavila nuda! Naopak, dny jsou pak příliš krátké, čas letí mnohem rychleji a naprosto nestačí k tomu, aby mohl býti vyplněn vším tím, co může dát duch, jestliže se skutečně hýbe.

Jděte ke svým spolubližním a naslouchejte, co z těch mnohých jejich slov má nějakou zmínky hodnou náplň. Bez námahy a velmi rychle poznáte, jak je dnes toto lidstvo duchovně mrtvé. A přece mělo duchovně *působiti*. To znamená, že mělo každým slovem, které promluví, podepírati a stavěti, protože je z ducha. Vy sami jste oloupili svá slova o všechnu vyšší sílu, kterou měla nésti podle zákona stvoření a to jen falešným používáním posledního výrazu svého myšlení. Řeč má býti lidem mocí a mečem, aby budovali a chránili harmonii a ne, aby šířili utrpení a *spory*.

Kdo mluví z ducha, ten nemůže tak činit mnoha slovy. Každé slovo bude u něj však také činem, protože se ve svém slově zachvívá a toto zachvívání přináší splnění v zákoně zvrátneho působení. Splnění je přinášeno zákonem přitažlivosti stejných druhů.

Proto člověk nemá ani slova *díku* vyslovovati nikdy zběžně; nejsou díkem, jakmile nemají duševní obsah!

Nezní to jako jásavý zpěv, když ústa člověka tvoří v blaženém cítění prostá slova: Díky, tisícere díky?

A je to více, ve skutečnosti mnohem více, neboť takový dík z pohnuté duše je současně modlitbou! Díkem Bohu!

Ve všech takových případech stoupají city slov bezpodmínečně vzhůru a zvratným působením snáší se po nich požehnání na toho člověka, nebo na ty lidi, kteří tyto city vyvolali, tedy na ta místa, jimž platí slova opravdového díku, na něž byla namířena.

V tom spočívá spravedlivé vyrovnání, které se splňuje požehnáním, jež se formuje a musí být také pozemsky viditelné.

Avšak ... ne všude může požehnání viditelně rozkvétati, neboť tento děj je podmíněn následujícím: Cokoliv učinil ten, jemuž platí slova takových pravých díků, *musí být učiněno z lásky a s úmyslem připravit druhému radost!* Ať již to byl dar, nebo nějaký čin, nebo také skutečně dobře míněná rada dobrým slovem.

Nebyla-li dárcem splněna tato podmínka, pak nenajde vystupující dík ve zvrtném působení půdy, v níž by seslané požehnání mohlo zakotviti. Tak se *nemůže* ve všech těchto případech dostavit spravedlivé požehnání, protože ten, kdo je měl obdržeti, není přijetí schopen!

Je v tom taková spravedlnost, jaké pozemský člověk nezná. Nesou ji v sobě jen živé, samočinně působící zákony stvoření, jež jsou tak nepohnutelné a neovlivnitelné.

Tak například člověk, činící něco z vypočítavosti, aby si získal buď slávu nebo snad příjemnou pověst, nemůže dostati pravého požehnání za své dobré činy, protože není v něm zákonitě *podmíněné* půdy pro jeho přijetí. Může nanejvýš skliditi přechodné, mrtvé a proto jen pomíjející pozemské výhody. Nikdy nedostane se mu skutečné Boží odměny, jakou může přijmouti takový člověk, který stojí a žije ve stvoření ve smyslu Boží vůle.

Kdyby člověk daroval chudým miliony, anebo je obětoval pro vědu, jak se to často stává a neměl v sobě skutečné lásky, která by ho hnala, aby pomohl utlačeným duším, nebude za to pro něj žádné Boží odměny. *Nemůže býti*, protože takový člověk není schopen ji přijmouti!

Požehnání snáší se již zcela zákonitě jako následek mnohých pravých díků z kruhu příjemců nad ním. Sneslo se nad něj. Ale takový člověk nemůže ho být z vlastní viny účasten, protože neposkytuje možnost přijetí.

Pravý dík v každém případě vyvolává požehnání. Avšak stupeň jeho působení řídí se zákonitě druhem duševního zaujetí toho, komu se má dostati ve zvrtném působení požehnání.

Je tedy sám vinen, nemůže-li se toto požehnání pro něj zformovati, poněvadž sám nemá schopnosti, aby je směl *podle předpisů prazákona stvoření* přijmouti; chybí mu k tomu potřebná vroucnost duše.

Zneužívání krásných slov díků není však provozováno jen jednou stranou, to jest těmi, kteří přijímají, ale i těmi, kteří dávají, protože zmátli a znetvořili pojem díku.

Není mezi lidmi málo těch, kteří zdánlivě činí mnoho dobrého a prokazují pomoc, jen aby sklidili za to dík.

Jejich dávání je chladná vypočítavost. Působí tu jen chytrost rozumu. Jsou mezi nimi někteří, jejichž pomoc vychází okamžitě z pocitu, později však stále přidržují tento děj někdejšímu příjemci před očima a očekávají od něho dík po celý život!

Lidé tohoto druhu jsou horší než nejničernější *lichváři*. Nestydí se očekávati *celoživotní zotročení* od těch, jimž jedenkrát poskytli pomoc.

Tím zničili nejen cenu někdejší pomoci před sebou a pro sebe, ale poutají se a kladou na sebe nezměrnou vinu. Jsou to pohrdání hodní tvorové, kteří si nezaslouží ani hodiny dýchání v tomto stvoření. Jsou nehodni požívatí těch milostí, které jim Tvůrce každým okamžikem znovu poskytuje. To jsou ti nejnevěrnější služebníci, kteří musí být Sami sebou zavrženi.

Ale právě tito dovolávají se nejvíce pozemské morálky a jsou také podporováni pozemskými moralisty, kteří krásně znějícími slovy stále se snaží rozšiřovati stejně falešné názory o povinnosti vděčnosti. Tím pěstují něco, co podle prazákona stvoření patří k největší nemorálnosti a co jako takové musí být příště na zemi naprosto vyřazeno.

Teprve pak bude v duších správná pohotovost k pomoci ve skutečné bídě, ať již duševní nebo také pozemské. Ve slovech díku bude rovněž obsažen i pravý cit vděčnosti a stane se tak vyrovnáním v Bohem chtěné harmonii stvoření, v níž každá jednostrannost musí být vyloučena, jako rušící a matoucí a tedy brzdící a škodlivá.

Tak mnozí chválí vděčnost jako ctnost, jiní však jako čestnou povinnost! Z neporozumění a z jednostrannosti projevují se a jsou lehkomyšlně rozšiřovány názory, které jsou sto, aby mnohým lidem přinesly těžké utrpení.

Proto má býti člověku už jednou jasno, co vlastně vděčnost je, co vyvolává a jak působí.

Pak se mnohé změní a padnou všechny otrocké řetězy vzniklé z falešných projevů vděčnosti. Lidstvo bude od nich konečně osvobozeno. Vy ani netušíte, kolik utrpení se položilo na toto pozemské lidstvo v důsledku zmrzačení a vnučování falešných pojmů čisté vděčnosti. Je to jako rubáš lidské důstojnosti a ušlechtilého radostného pomáhání. Nesčetné rodiny jsou tím zamořeny a dodávají po tisíciletí žalující oběti.

Pryč s tímto falešným bludem, který každé ušlechtilé jednání, tak samozřejmé pro lidskou důstojnost, vědomě a chtěně strhává dolů do bláta!

Vděčnost *není ctnost!* Nechce a nesmí být počítána mezi ctnosti. Každá ctnost je od Boha a proto neohraničitelná.

Zrovna tak nesmí být pravá vděčnost označena jako povinnost! Neboť pak nemůže vyvinout v sobě tolik života, tu vroucnost, kterou potřebuje, aby ve zpětném působení přinesla ve stvoření Boží požehnání.

Vděčnost je úzce spojena s radostí! Je výrazem nejčistší radosti. Tam, kde není radost důvodem, kde radostné vzkypění není příčinou díku, tam se *falešně* užívá vděčnosti a provozuje se její zneužívání!

V takových případech není nikdy schopna vyvinouti takovou sílu, jakou vyvine pravá vděčnost samočinně svým druhem, podle zákonů stvoření, podle vůle Boží. Požehnání se pak nedostaví. Na jeho místo přijde zmatek.

Takové zneužívání najdete *dnes* všude tam, kde lidé mluví o vděčnosti a díku.

Skutečně procítěný dík je Bohem chtěná *hodnota k vyrovnání*, která tomu, jemuž přísluší dík, zprostředkuje protihodnotu v zákoně nutného vyrovnání v tomto stvoření, toho stvoření, které může být udržováno a podporováno jen harmonií, tkvící ve splnění všech prazákonů stvoření.

Falešným použitím, chybným pojetím vnesli jste do všech běžících nitek zákonů jen zápletky. Proto je vám také tak těžké dosažení opravdového štěstí a míru. Ve většině případů jste svými slovy pokrytci. Jak můžete očekávat, že vám z toho vykvete pravda a štěstí? Musíte přece skliditi vždycky jen to, co zaséváte.

I všechno to, co zaséváte svými slovy a způsobem, jakým tato slova dáváte! Jak se sami stavíte k těmto svým slovům!

Nic jiného vám z toho nemůže vzniknout, toho musíte být pamětlivi při *všem* co mluvíte!

Zamyslete se každý večer sami nad sebou a snažte se poznati obsah slov, jež jste během dne vyměnili se svými spolublížními. Zhrozíte se nad jejich prázdnotou! Nad bezobsažností mnoha hodin jen jednoho jediného dne! Učiňte zkoušku, buďte bezohlední k sobě. S hrůzou

uvidíte, co vám z toho musí vzejít z dílny stvoření, známé vám již z Poselství, se samočinným působením všeho toho, co z vás vychází v cítění, myšlení, řeči a konání!

Zkoušejte se sami a opravdově a poctivě si to přiznejte. Od této hodiny se změníte v mnoha věcech.

Abyste šli správnou cestou, nemusíte snad být proto v pozemském životě skoupí na slova. Máte se však uvarovat povrchních řečí, tak jako neupřímnosti, která tvoří podstatnou část všech řečí těchto pozemských lidí.

Neboť právě tak, jak to činíte s vyjadřováním díky, tak to činíte při všech svých řečech a při tom si vysoko ceníte ony okamžiky jako vážné, posvátné a významuplné, kdy s vašimi slovy jde současně i cit!

Stává se to však velmi zřídka, ale má to tak býti *vždy*! Tak mnozí lidé se domnívají, že jsou moudří a chytrí, ano i duchovně vysoko vyvinutí, jestliže dovedou ukrýti své cítění a své skutečné chtění za svá slova a neukázat vzdor horlivým rozmluvám svým spolublížním pravý obličej.

Tomuto způsobu říká se diplomatický. Je to uklidňující výraz pro zvláštní směs obratnosti v šizení, pokrytectví a falši. Neustálá číhavá touha po dosažení triumfujících předností na útraty odkrytých slabostí jiných.

V zákoně stvoření není ale rozdílu, činí-li tak člověk osobně sám pro sebe, nebo v zájmu státu. Jednání jest při tom jednáním, které uvolňuje všechno působení těchto zákonů.

Kdo zná zákony a jejich působení, nemusí být prorokem, aby cílevědomě poznal konec všeho toho, co skrývají v sobě osudy jednotlivých národů a pozemského lidstva, neboť všechno lidstvo není schopno něco na tom změnit nebo odsunouti!

Mohlo se pokusiti *včasným* obrácením v poznání a poctivým sledováním zákonů zeslabiti mnohé, a tím si ulehčiti mnohou těžkost. Ale k tomu je nyní již příliš pozdě! Neboť všechny důsledky jejich dosavadního konání jsou již v pohybu.

Všechna tíže slouží při tom podle pravdy jenom k požehnání. Je to milost! Přináší očistu tam, kde jest něco nesprávného a co nyní vyžaduje jako poslední důsledek zhroucení, ať je to ve státě nebo v rodině, uvnitř národa nebo ve styku s jiným. Stojíme ve velikém konečném zúčtování, které vládne nad mocí lidských mocenských prostředků. Nikdo se nemůže z toho vyřadit nebo se před tím ukrýt.

Nyní mluví jedině zákony Boží, které s nadlidskou přesností a neomylností samočinně se projevují ve všem, co se dosud dělo, neboť je pronikla nová síla z vůle Boží, která jimi obklopí lidstvo jako kovovou zdí, chráníc je, ale také ničíc, podle toho, jak se lidé k ní postaví.

I v budoucnosti zůstanou po dlouhý čas podobny zdem, aby všechno mohlo zůstat ve stejné síle a aby znovu nevznikly takové zmatky, jak se to dělo až dosud. Lidé budou tím brzy donuceni pohybovati se v Bohem chtěných formách ke své vlastní spáse, ke své záchraně, pokud je ještě možná, až sami opět vědomě půjdou po správných cestách, které jsou podle vůle Boží.

Lidé, dívejte se proto kolem sebe. Učte se zachvívatí ve svých slovech, abyste nic nezanedbali.